

i aquella tan bonica, on la tonada els porta a repetir cada vers:

Sota l'olivera olives,

sota l'olivera està.

A la plaça en fan ballades

ai, mare, deixeu-m'hi anar!

Còm que sóc tan boniqueta
ballador no em faltarà.

—No hi vagis, Catarineta
que ton pare està a punt d'arribar.

—Tant si arriba com no arriba,
jo a la plaça vull anar.

Quan la Catarineta és fora,
el seu pare va arribar.

—On és la Catarineta
que no és aquí a sopar?

—A la plaça en fan ballades
i ella hi ha volgut anar.

Així que ell entra a la plaça
veu que balla amb son germà.

A la primera garrotada
un braç ja li va trencar.

A la segona garrotada
mig morta la va deixar.

A la tercera garrotada
la va acabar de matar.

El dia del seu enterro
el seu pare es va penjar.

La mare estava a la cuina
rebutant-se de plorar.

o bé altres de curtes o fragments, com és ara:

—Ai, ai, ai, que en té la meva filla?

Ai, ai, ai, que el ventre li fa mal.

—Feu'n'hi bullir aigua de camamilla

feu'n'hi bullir aigua de romaní.

i:

La colla, la colla,

la mare pessigolla.

Venim de França,

portem una llança;

venim de Mataró,

portem un llançó.

En general les canten sense cap ordre preconcebut; de manera que la una que una hora va al davant, pot anar després al final. Amb tot, les dues següents acostumen a anar juntes. Fan així:

Aquestes muntanyetes

costen de pujar;

sota d'aquest arbre

farem l'esmorzar.

Farem l'esmorzar.

Canten cadernereres,

canten rossinyols

i un barret de palla

per anar a pendre el sol,

per anar a pendre el sol.

Jo em casaré

amb un pobre, pobre, pobre,

jo em casaré

amb un pobre foraster.

Menjarem pa blanc

i botifarra negra;

menjarem pa blanc

i escarola i enciam.